

עא א מ״י פ״ג מהל' עדות
הלכה ה סמג עשין קט
טוש״ע ח״מ סי' כט סעיף א:
עב ב טוש״ע אה״ע סי' קי
תשוב א דהנ״ל:

עג ג עי' בהשגות הראז"ד
בפכ"א מהל' איסורי ביאה
הלכה ג [וברב אלפס יבמות
פ"ד דף נז.]:

עַד ד' מִי פֶכֶד מַהֲלִי מַלְהִי
הִלְכָה צ' ופ"צ מַהֲלִי
גִירוּשִׁין הִלְכָה ד' סַמֵּג עֵשֶׂן נֶד
וּסִי' נ' טוֹשֵׁעַ אֹהֵעַ סִי' קֶב
חֲזוּם אֵל

עַהָּ הַ (מִי) פִּכִּד מַהִל מְלוּהַ
וְלוּהַ הַלְכָה (א) סִמֵּג עֵשִׁין
לִד טוֹשׁ״ע חִמִּי סִי רִלֵּחַ סַעִיף
:3

עו ו מיי שם ע"ש וסמג שם
טוש"ע ח"מ סי' יג סעיף
:3

עו ז ח מי' פ"א מהל'
מכירה הל' ה סמג עשין
פז טוש"ע ח"מ ס' נה סעיף
א וס' רז סעיף יב:

ע"ה ט מ"י פכ"ג מהל' מלוה
ולוה הלכה יב וע"י בהשגות
ובמ"מ סמג עשין לד טוש"ע
ח"מ סי' מא סעיף א וס"ב:

רבינו גרשום (המשך)

וְיִתֵּן הַשֹּׁכֵן קֶמֶל הַלְהוֹק נֹחַן
 דָּלַל קִנְיָה חֹבֵת הוּא : שִׁשְׁטֵא :
 שִׁיחַ זָכָר וְנָחִיָּה אֵל מִדֶּת
 שִׁנְיָן עַד שִׁנְיָדָר שִׁנְיָן : אֵל
 שִׁיחַ אֲפִלּוֹ צוּרָב מִרְבָּן.
 צִי' אֲמַנִי חֹבֵת אֵל
 מִדֶּת דִּינִן דְּצוּרָב מִרְבָּן
 הוּא תַחֲתָהּ חֹבֵת קְרוּשִׁין
 כְּשִׁינִי לִירֵה קֶמֶל אֲדַפִּי
 כִּין חֹבֵת אֵל מִדֶּת
 שִׁנְיָן : וְהַחֲבִית אֵל שִׁכְרִי :
 אֵל חֹבֵת שִׁטֵּר אִירִיסֹת.
 אֵל שִׁנְיָן חֹבֵת אֲפִלּוֹת אֵל
 שְׁדוֹ חֲמֹצָה שְׁלִישׁ לִרְבִיעִי.
 אֵל שִׁטֵּר בְּקִלְוֹת שִׁשְׁקֵל
 שְׁדוֹ כֵּן וְכֵן כִּרְוִי לִשְׁקֵל
 אֵל מִדֶּת שִׁנְיָן הַחֲמֵקֵל
 נֹחַן אֵל הַשֹּׁכֵן לִכְוֹת הַשִּׁטֵּר.
 מִשּׁוֹם אֲדַפִּי מִשְׁכָּב : חֹבֵת

ומקבל נותן כרד נדונה: אל
צרימא כבורה. שברה תשיחא
ברוח מומן גדול מהו תשיחא
ברוח נותן הוא שמקחן שדרא
החבא וותן ויתן קמ"ל שדרא
החבא: כבבל: תגרימא שטיר
שמענא. שזו בורר אדא נאמן
שמקבל שמענתי וכותבן בורר
לו שזו שמקבל שמענתי
וכותבן כדי שלא יתחלפן
שמענתי ונותן לכל אדא
שמענתי וותן של חבירו
והולקין ביה: כרד רימאר בורר
אדא אמר. חבירו שר בריורין
שכותבין שזו בירר לו דין
פלתי הוא בירר לו דין חבירו
ולחתי כותבין שאם יתחבין
האדא שלא יוכל לומר אני לא
קבלתי על פלתי חרות כרד:
ש"ע אומר שלמתי חבירי:

לזה בפני עצמו. טענותיו
ולא טענותיו של חבירו והכי
נמי לא יאריך שלא יתחלפו
טענותיהם: דמר סבר. ת"ק:
כופין על מדת סדום. שאם
אמר האחד איני רוצה ליתן
אלא מחצית שכירות הסופר
לפי שיכולין כל טענותיו
להיכתב בשטר אחד ויתן בעל
דיני חצי השכר וחבירו יאמר
איני רוצה שיכתבו טענותי
עם טענותיו אלא יתכרו לי

טענותיו לרב בשטר אחר ויתן
הוא כל שכירות כתיבת שטר
ואני אתן כל שכירות כתיבת
שטר טענותי אין שום וועג
אדער דער דרום שלי שלי
ושלך שלך אלא יכתבו לשניה
כל טענותם בשטר אחד או
שטר בירור ב"ד ויתנו שניה
שכירות של שטר אחד לרב:
ורשב"ג אומר אין כופין. אלא
להכי לעצמם כותבין לזה
טענותיו לשניה וזה לעצמו
וכל אחד יתן שטר שטר:
ד"ע כופין והכא היינו טעמא

להשתתף עמך: דדמית עלי
אם לא אשלים לך הפרעון
ואם לא נתתי אסמכתא הוא
חנן למדנו. במקומות אחרים:
פ"ס' מי שנמחק מקצת שטר
בו ומי הן עדיו ויביא אותן
שטר מחוק. איש פלוני בן

ביון דדק דק. וא"ת היבא דלמור מתחלה לאו אידיה היא חומר שיכול ו' להחזיר כ"ש כשחומר מתחלה זאת היא דנאמן אע"פ שאין דרכו להסתכל בהן תמיד ה"ק ביון דדק דק ואם רוצה לחזור אינו חוזר ומגיד: (ז) **אמר** רב נחמן **אמר** רבה בר אבוח. גרסינן אין הלכה

ולא גרסינן הלכה והכי משמע צפרק
ארבעה נדרים (נדרים דף סו.) ההוא
לאזיל וחתמים זכותיה ב"ד אמר אי
לא אתינא עד ל' יומי ליצטלו זכותיה
ולא אתא אמר דבר הוגא צטינן זכותיה
ופיך צר נחמן דלמר לא זכר הלכה
כר' יוסי דלמר אסמכתא קניא ואמאי
צטינן זכותיה וכן הגירסא כחובה
צרוצ ספרים (ט) תימה דלמרי' בציחור
נשך (צ"מ דף קו. וסו) אצרייטא
אמר ר' רבנן דר' יוחנן חזן חזן

וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה אֶת הַמֶּלֶךְ וְנִשְׁכַּח מִן הַדָּבָר
וְיָצֵאתָ מִפֶּתַח הַבַּיִת וְעָמַד לְפָנָיו וְקָרָאתָ
לְפָנָיו וְיָצֵאתָ מִפֶּתַח הַבַּיִת וְעָמַד לְפָנָיו
וְקָרָאתָ לְפָנָיו וְיָצֵאתָ מִפֶּתַח הַבַּיִת
וְעָמַד לְפָנָיו וְקָרָאתָ לְפָנָיו וְיָצֵאתָ
מִפֶּתַח הַבַּיִת וְעָמַד לְפָנָיו וְקָרָאתָ
לְפָנָיו וְיָצֵאתָ מִפֶּתַח הַבַּיִת וְעָמַד
לְפָנָיו וְקָרָאתָ לְפָנָיו וְיָצֵאתָ מִפֶּתַח
הַבַּיִת וְעָמַד לְפָנָיו וְקָרָאתָ לְפָנָיו

מניומוי החזירי אלדרכה דרה בר אסוס
רבו החזירו ועוד הקסה רצינו אסוס
דרב הונא אלדרכ הונא דהסס קאמר
אסמכתא קיני דבשעת מתן מעות
קנה הכל והיני פייק^ט דרס דרס (דף
ט:) מהא דאמר רב נחמן אסמכתא
לא קיני והא סבירא ליה קיני ומתוך
ר"ט (א) אפילו קיני אסמכתא בעלמא
הסס דאזרו נאך (סא) קיני טפי
משוס דעשה לו טעם שהלוה לו וגומר
דעמנו להקנותו יותר ועוד דתפיס
מלוה ואין אני מצין צוה דבהא דרב
נחמן (ב) עשה לו כמו כן טובה ומיהו
מה שנתן הטעם דתפיס אחי שפיר
דבהא דרב נחמן לא תפיס אלף שליש
אלף דרב הונא דבבא מילעא דתפיס
המלוה הקרקע בשמסון ומיהו טעמא
נמי אחי שפיר לרב נחמן דאמר אף
לאחר מתן מעות קנה הכל וגם
שהוצרך מניומוי להחזירו אע"פ שהיה
יודע מילתיה דרבה בר אבוח וועד ו"ל
לרב הונא שכל אסמכתא שאין דעת
כל אחד ואחד (ג) שהיה אסמכתא
ואין אחד ואחד כלל אלף להקטין חזרו
על דבריו אבל הסס אין זה להמסיכו
על דבריו אלף לגמרי הלוהו על מנת
שתקע בידו אם לא יפרעו עד שלש
שנים^א ומיהו טעמא נמי אחי שפיר לרב
נחמן: **מעמיד** עליו עדים. נראה
שמועיל לענין זה שעושין אותו
בשטר עדות דבשביל החתומים הבאים
אחרי כן לא היה אלף מלוה ע"פ ההויס
ופלוגי

השטער עושיין צ"ד ולא כפי' רשצ"ס שהעדים עושין אומר: **ובא' דפני**
ב"ד. ודוקא נקט צ"ד דלילימי לאפקועי ממונה ובלקמן גמי מיירי שמביא
עדים על ההיא דמי שפרע קצת חובו בגמרא מקרעין את השטר כו':
ופלוני

ענונוי נבא לירי מריבה כי איז מריבות אמת: **מרתני' והשליש אס**
צב וסמכו על השליש: **גב' אסמכתא**. המצטיח לחצירו דבר על מנת
 זמן וכשיגיע הזמן יאנס ולא יוכל לקיים: **לא קניא**. ואינו נאספס בתנאו
 (צפ' המקבל (שם קד): **כי אסו לקמיה דרבי אמי**. דיני אסמכתא:
 קנן הלכה כר' יוסי אזי מה אעשה והיאך אומר לא קניא: ופסיק
 קניא אלא אם כן קנו מיניה צבית דין חשוב ונדלא אינס כדאמר
 בטעם או שנפלו עליו מים: **מעמיד עליו עדים**. היודעים מאמתת
 לו מה שהיה כתוב בצאתו השטר והזמן והמעות: **נמחק שטר**.
 זה כותבין אלו המקיימין ואחר כך כותמין את שמותם בסוף:
 גמ'

[illegible]

כיצד נקראו: נקראו לזכרונם של אבותינו, וזוהי הסיבה שנקראו "אבותינו".

^(א) כיוון שהגיד שוב א
מרבנן לאו אורחיה לל
חתים עליה רב ירמיה
אנא הואי אמר לה
אביי אע"ג דצורבא מ
כיון דדק אמר א
דעיון לדברוי עוברת

דלמא מחלפו לה מי

וכו': מאי מעמא
והאידנא דלא עבר
אאשה כי היכי דלא
ללוה אף על פי שאין
לא צריכא בעיקסא:
על פי שאין לוקח וזו
הבמורה יורדנו ממנו

אירוסין וכו': פשיטא צורבא מרבנן דניחא אין כותבין שטר א פשיטא לא צריכא בבירורין אלא מדעת ש בירורין הכא תרגימו בר אבא אמר יזה ב כותבין ר"ש ב כותבין שנים לזה בעצמו ואלא מהד דתני

סד"א חמיו ימן כל השכר
משיא בתו לתלמיד חכם:
שכריך להוצירה שנה או
שנתיים ואין ריוח עמה לתקנה. **הבא**
סרגימו. 3333: שטרי טענאסל. שני
מחבר הדפוסים בני רומני מונוס אשן

הַיְּהוּדִים הָיוּ מְשֻׁמְרֵי חֻקֵּי תּוֹרַת מֹשֶׁה וְלֹא נִסְּחוּ אֶת שְׂמוֹת הַחֻקִּים לְפָנֵינוּ כְּעֹשֶׂה יְהוֹשֻׁעַ בְּכַתְּבֵי הַתּוֹרָה.

יוחנן מלמדנו פעם
כרבי יוסי אני מזה א
יוסי: מתני' ^{ס"ב}מי שש
עליו עדים ובא לפני
איש פלוני בא פלוני

שלאחר מלחמת קדום היה ו"ש [37] סבר אין כופין: ומשינן לא דר"ע
וכופין. וטעמא דר"ש משום דקסבר אין זו מלחמת קדום שהרי חסר הוא
 ההרבה דבר אם יכתבו שטר אחד לשניהם דלמחר לא ינחא לי דתיהוי
 בשטר אחד אלל זכותך: **דדמיא עליא לאריא ארבה**. כל שעה

וְשֶׁמֶרְאָה הַכֶּתֶב תֵּבָא עָלַי בְּעֵלְיוֹת טַעְמוֹתַי הַכְּתוּבִים בּוֹ וְשֶׁמֶרְאָה
 הַמִּלּוֹה וְהַלּוֹה מִסְרֻהוּ בִיד שְׁלֵים שְׁהֵי טוֹרָה הִיָּה לָהֶם לִכְתּוּב
 שִׁיעֶשֶׂה דָּבָר לַעֲמִיד וְסוּמָךְ בְּלָבֹ בְּשַׁעַת הַתַּחֲנָן שְׂיוֹל לְקִיָּים הַדָּבָר כְּשִׁי
 וְיֹאֵל יִפְסֹד בְּכָךְ. וְדִינִי אֶסְמַכְתָּ מִפְּרוּשֵׁינִי בִּזְ"מ בִּפ' אֲחִירוֹ נֶשֶׁךְ (קד)
 וְכִי מֵאַחֵר שָׁפַעס רָאשׁוֹנָה וְעֵינַי. כְּלוּמָר כִּמְהָ פַעֲמִים לִימְדֵנוּ רַבִּי
 נִגְמַרְמָר וְאִין הַלֵּבָה כִּר' יוֹסִי. אֲף עַל פִּי שְׁנִימוּקוֹ עֲמֹ לְדַסְמַכְתָּ לֵּל
 בְּצַמְכַת נִדְרִים (קד ט:): **מִתְרַנֵּי** מִי שְׁנַמְחָק שְׁטַר חוּבֹ. מַעֲלָמֹ
 נִגְתַּכְתָּ וְמָה (ט) כְּתוּב בּוֹ וְהֵם עוֹשִׂין לוֹ קִיּוֹם בְּפָנֵי בֵּית דִּין וְכֹתֵב
 שֶׁהִיָּה כְּתוּב בְּיוֹם פְּלוּנִי וּפְלוּנִי הִיוּ עֲדִים שְׁהִיו חֲמוּמִים בְּיוֹם

היה פירעון בתוכו. והדובר לאשה הובעל נתן את השכר האותה נתנה את השכר מבני' לה' ומשני' איידר דתא רישא בעל נתן טיפס בעל הוה ואם לשון דוקא דודאי רישא בעל נתן, משום שזכות הוה למלכו וכוין לאדם לכל בניני: שיהו להו צמו. משום דרשן רישא בעל נתן: הללו הוה כל שר' לסופר. משום דרשו להו אתה שהוה מקבל ונצרך וזה: פשיטא. וכל צריכא דיהי' לה בעסקא. שנתן לו ממן שיהא צרי' המון שלו מן דתמא האוה' לסופר קמ' דלא אלא הלוה יתן השכירות האוה' ונתנה ממן שיהו: אציפ שאין הלוקח לשכור. והוא חובב אלוה' יתן: הלוקח נתן את השכר. שביביל הוה חוב שיקנה: פשיטא. וכל צריכא במכור שיהוה מן פניה. שמה של גרלו מהו דתמא וזה וזה לשון שמכר וזה

(א) וכתובות יח: סתהדין מל:
 (ב) וכתובות יח: ונחלינו נט: יעריש:
 (ג) וכתובות יח: עשני אלז מל:
 (ד) וכתובות יח: וכתב המוסף מל:
 (ה) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (ו) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (ז) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (ח) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (ט) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (י) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יא) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יב) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יג) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יד) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (טו) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (טז) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יז) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יח) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (יט) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כ) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כא) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כב) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כג) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כד) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כה) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כו) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כז) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כח) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (כט) וכתובות יח: ונחלינו נט:
 (ל) וכתובות יח: ונחלינו נט:

תורה אור השלם

וְכִי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבִעָלָהּ
יִהְיֶה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו
כִּי מִצָּא בָּהּ עֲרוּת דָּבָר וְכִתְבָּהּ
סֵפֶר כְּרִיתוּת וְנָתַן בְּיָדָהּ
וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ: דְּבָרִים כ"ד א

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף תוספות

א. שבתחילת המשכנתא הרי קצת כעין מקדוממכר שמקנה לו כל הקרקע להשתעבד לו בתורת משכון. ב. כ"מ סו. מו"ה ממיומז. ג. כיון שבאים לשעבד הלקוחות מכאן ואילך בשטר אחד בלא דעתו של לוח. דבצי יונה.

רבינו גרשום

ימי בחרותו ומישהו אן
אתה כמי כחור: ובגלל זה
מכר בחרת שנחלתה לא ימי
עויריה ונכנסת בימי בחרות:
שנהי, שלא היא ואני
ימיכיה: (אן חזרו ומדג).
אשה' מוכריזו אורו ונכר
מכר שנהי שצורב מורב
לא אורחיה למבדק להסתכל
באשה כרי חוריה ויכול
לספוק על אוריה שמכרי:
רדק, רדק, רדק: ונאמן: לשם
לחפול לא מנייה, משום
עורבא מרבנן לא אורחיה
למקדול לא להסתכל משום
עורבא מרבנן לא אורחיה
למקדול אכל עורבא מרבנן
ידיק אשה' בינן לא חמפול
לחפול שורא מריה:
הואינדא רל עבדין חכי.
ליתון עבד מרש' משום
עורבא מרבנן חזני אור חושש
אם עבד ליד חן כל מהרה
לחפול על האשה רחיה אן:
לחפול על האשה רחיה אן:
לחפול על האשה רחיה אן:

(ח) רבינו היה לו זכאן הגי' שהוצא ברש"ש ד"ה חיידי. (צ) חולי ז"ל ר"י סדר אסמכתא קניא. חס לא נחמי וכו'.